

Antikomunista – kto to je?

Plinio Corrêa de Oliveira

6. septembra 2020 ✚ História ✚ Kontrarevolúcia

Čo vlastne znamená byť antikomunistom? Otázka sa zdá byť prostá, až takmer hlúpa. Odpovedať na ňu sa dá rôznymi spôsobmi. Keď zväžíme iba dve z dnes najbežnejších odpovedí, zistíme, že obe obsahujú množstvo odtieňov. Ak uniknú našej pozornosti, neporozumieme ničomu, čo sa v našej dobe odohráva v medzinárodnej politike. Čo je však horšie, necháme sa oklamať komunizmom tak, ako sa to stalo obrovskej mase súčasných antikomunistov. Preto je nevyhnutné poznať správnu odpoveď na otázku: čo znamená byť antikomunistom?

Všetci antikomunisti právom považujú Jaltskú dohodu podpísanú v posledných dňoch druhej svetovej vojny za anomáliu. Jaltská konferencia schválila *de facto* imperialistickú expanziu Ruska – rovnakú expanziu, akú *de jure* schválila nešťastná helsinská konferencia.

Pred Jaltou sa antikomunista obvykle definoval ako odporca marxistickej filozofie a zároveň politického, sociálno-ekonomického programu, ktorý z nej vyrastal. A keďže Moskva je červenou Mekkou, z ktorej sa do celého sveta šíria chápadlá revolučnej propagandy, bolo samozrejmé, že odporcovia komunizmu boli zároveň aj odporcami Moskvy. Jaltská konferencia, ktorá schválila expanziu Moskvy v strednej a východnej Európe, však poskytla antikomunistom niekoľko nových dôvodov, prečo byť „anti“.

V dôsledku sovietskej nadvlády nad strednou a východnou Európou bol satelitným štátom vnútený komunistický režim, čo u antikomunistu môže vzbudiť iba odpor. To však nie je všetko – ruský imperializmus zároveň zotročil suverénne národy.

Preto antikomunisti pojaltského obdobia začali kritizovať ruské podrobenie si strednej a východnej Európy pre rovnaké dôvody, pre ktoré Európanov v 18. a 19. storočí pobúrilo rozdelenie Poľska medzi Rusko, Prusko a Rakúsko. Stručne povedané, dôvodom hlasného odporu voči ZSSR prestal byť výlučne sovietsky komunizmus, pretože k nemu pribudlo ešte právo národov na sebaurčenie – podobne ako v prípade vyššie spomenutého postoja Západu k cárskemu Rusku. Keby aspoň dobyté národy boli požiadali, aby vo všeobecne prijatej podobe vyjadrili v čestnom a slobodnom plebiscite súhlas s ruskou nadvládou, a ony by ten súhlas boli dali! Ale k ničomu takému nedošlo a tieto národy boli (a stále sú) ujarmené.

Preto dospeli k jasnému záveru, že nie je možné pokojne spolunažívať s komunizmom. Voči komunizmu je možné zaujať dva postoje: boj alebo kapitulácia. A boj začal s nevídanou urputnosťou.

Demokratické deformácie

V tejto fáze bol pojem antikomunizmu stále jasný. Komu by vtedy bolo napadlo, že komunistická propaganda bude tak diabolsky preffikaná, že dokáže využiť situáciu, „popletie“ hlavy nespočetným antikomunistom a tak spraví prvý krok na dlhej ceste nejednoznačností, ktoré nás dovedú do súčasnej katastrofálnej situácie?

A toto sa stalo.

Ak až do tohto momentu by boli položili antikomunistovi otázku, či je odporcom cárstva, s najväčšou pravdepodobnosťou by jeho odpoveď znela: nie. V prípade, že by odpovedal kladne, zdôraznil by, že je proti cárstvu nie ako antikomunista, ale ako demokrat. Existovali totiž antikomunisti demokratickí i nedemokratickí. Tento hlboký rozdiel medzi nimi nebránil ani jednému z nich zostať úprimným antikomunistom.

Samozrejme, že demokratickým odporcom komunizmu poskytoval despotický charakter sovietskeho režimu dostatok argumentov pre ich antikomunistický postoj. Je pochopiteľné, že takáto argumentácia priniesla významný taktický úspech v západných krajinách, ktoré sú hlboko preniknuté demokratickým duchom.

Úspech dosiahnutý týmto spôsobom však viedol mnohé osobnosti Západu k tomu, aby čoraz častejšie opakovali, či už v rozhovoroch alebo v iných tlačových alebo rozhlasových a televíznych vyhláseniach, demokratické obvinenia proti komunizmu. Rovnaký postoj zaujali aj vplyvné antikomunistické organizácie. A tak krok za krokom mocný hlas odporu proti komunizmu rozliehajúci sa po celom svete postupne menil svoj *leitmotív*. Obrana tradície, rodiny a majetku (teda tri hodnoty, ktoré komunizmus ničí) boli zatlačené do úzadia a hlavným dôvodom odporu voči komunizmu, ktorý sa postupne stával jediným argumentom veľkej protikomunistickej ofenzívy – bol fakt, že komunistický režim je nedemokratický.

Takéto rozdelenie na dve línie protikomunistickej argumentácie: stará, založená na tradícii, rodine a vlastníctve a nová, založená výlučne na princípoch demokracie, je vnútorne protirečivé a úplne neprirodzené. Je to preto, lebo každá demokraticky zmysľajúca osoba, ak popiera tradíciu či podporuje ničenie rodiny a súkromného vlastníctva, upadá do absolútnej totality, čiže do presného opaku toho, čo rozumie pod demokraciou.

Užitočná naivita

Tento nový druh antikomunizmu si získal celosvetový potlesk, keď John F. Kennedy vo svojom prejave v Západnom Berlíne vyhlásil, že jediným dôvodom odporu voči komunizmu je to, že systém za železnou oponou nemá legitimitu založenú na slobodných voľbách.

Možno si domyslieť, že proti takémuto systému by nemal námietky, keby sa preň ľudia rozhodli v demokratických voľbách.

Hlava najväčšej veľmoci Západu takto posvätila nový – úplne vyprázdnený – význam antikomunizmu. Verný pohanskej doktríne J.J. Rousseaua o absolútnej suverenite ľudu, prezident Kennedy týmto vyhlásením potvrdil, že väčšina sa môže dopustiť akéhokoľvek zneužitia voči menšine, ba aj odoprieť jej všetky prirodzené práva a dokonca vnútiť ten najdespotickejší a najnespravodlivejší režim.

Vyhlásenie amerického lídra je navyše znakom toho, že politická mentalita mnohých antikomunistov prešla transformáciou – ktorá sa bude už iba rozširovať a prehľbovať. A hoci nemám absolútne nevyvrátiteľné dôkazy o tom, že ide o výsledok komunistickej politiky, zároveň nemám najmenšiu pochybnosť, že pri koreni tejto transformácie je komunizmus, ktorý tým nesmierne získal. Platí pravidlo, že vo všetkom, čo komunizmu prospieva, pravdepodobne alebo určite majú prsty komunisti.

V štýle Rousseaua?

Po tých desaťročiach sme dospeli do záverečného štádia drámy. Pretože po tom, ako komunisti šikovne presvedčili antikomunistické kruhy, že sú demokratmi *à la* Rousseau, vstúpili do rozhodujúcej fázy hry o dobytie západnej Európy.

Dve hlavné komunistické strany na tejto strane železnej opony – francúzska a talianska – vedú politiku presvedčujúcu nekomunistov, že sú skutočne demokratické. Týmto spôsobom chcú získať podporu demokratických strán stredy, aby mohli s nimi vytvárať koaličné vlády, v ktorých komunisti budú mať prominentné postavenie.

A ako dobre vieme, len čo komunisti získajú vládne pozície, začnú dominovať vo vláde a proces ich úplného prevzatia moci v krajine sa stane nezvratným.

Čítajme len dnešné noviny. V súčasnosti sa na plátnach francúzskych kín premieta film zobrazujúci sovietske koncentračné tábory. Komunistické strany Francúzska aj Talianska ostro protestujú proti takýmto metódam tyranskej represie. Obidve ostentatívne odmietajú násilné metódy uchopenia moci a slávnostne uisťujú, že ony vytúžené víťazstvo chcú dosiahnuť iba prostredníctvom slobodných volieb. Obidve tieto strany odsudzujú ruskú hegemoniu voči satelitným krajinám a rozhodne deklarujú svoj postoj vo veci zachovania národnej suverenity v prípade, že sa dostanú k moci.

Ak je to tak, aký dôvod by mal antikomunista v Rousseauovom štýle postaviť sa na odpor voči možnému vzostupu k moci komunistov v Rousseauovom štýle? Nijaký.

Postupná evolúcia slova „antikomunista“ od jeho pôvodného, podstatného a rozhodujúceho významu k zmyslu, v akom sa v súčasnosti najčastejšie chápe, je pre komunistov taktickou výhodou, ktorá môže byť rozhodujúca pre dobytie západnej Európy.

V súčasnosti sa nespočetné množstvo autentických odporcov komunizmu necháva oklamať šikovným propagandistickým manévrom, ktorý z bojujúcich antikomunistov robí naivných a neškodných nekomunistov. Po ich chrbtach hodlajú komunistické strany Francúzska a Talianska dostať sa k moci.

Blázon je diablov tátoš, hovorí staré príslovie. Aké pravdivé!

Článok bol pôvodne publikovaný v *Diario las Americas* 15. januára 1976.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/antikomunista-kto-to-je/>